

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Maciej Błaszczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego Przemysława Kwiatkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18.09.2015 r.

sprawy przeciwko:

K. S. urodz. (...) w W.

syna A. i G. z d. C.

oskarżonego o to, że: I. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...), (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, działając czynem ciągłym ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w okresie od 26 marca 2009 r. do 26 stycznia 2013 r. zaniechał ujawnienia przedmiotu i podstawy opodatkowania poprzez nie złożenie do tut. (...) deklaracji podatkowych VAT-7 za okres od lutego 2009 r. do grudnia 2012 r., co doprowadziło do uszczuplenia Skarbu Państwa poprzez nie zadeklarowanie i nie wpłacenie podatku należnego za w/w okres w kwocie łącznej 13.613 zł,

tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

II. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...), (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, działając czynem ciągłym w okresie od 1 lutego 2009 r. do 31 grudnia 2012 r. wbrew obowiązkowi podatkowemu – nie prowadził rejestru dla potrzeb podatku od towarów i usług,

tj. o czyn z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

III. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...), (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, działając czynem ciągłym w okresie od 1 lutego 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. wbrew obowiązkowi podatkowemu – nie prowadził podatkowe księgi przychodów i rozchodów,

tj. o czyn z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

IV. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...), (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, działając czynem ciągłym w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. wbrew obowiązkowi podatkowemu – nie prowadził podatkowej księgi przychodów i rozchodów,

tj. o czyn z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

V. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...), (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, działając czynem ciągłym w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. wbrew obowiązkowi podatkowemu – nierzetelnie prowadził podatkową księgę przychodów i rozchodów za okres od stycznia do grudnia 2011 r.,

tj. o czyn z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego K. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I, przy czym ustala, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, co stanowi przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 54 § 2 k.k.s. wymierza mu karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych.

II. Uznaje oskarżonego K. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II, przy czym ustala, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, co stanowi przestępstwo skarbowe z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 60 § 1 k.k.s. wymierza mu karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych.

III. Uznaje oskarżonego K. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III, przy czym ustala, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, co stanowi przestępstwo skarbowe z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 60 § 1 k.k.s. wymierza mu karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych.

IV. Uznaje oskarżonego K. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IV, przy czym ustala, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, co stanowi przestępstwo skarbowe z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 60 § 1 k.k.s. wymierza mu karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych.

V. Uznaje oskarżonego K. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt V, przy czym ustala, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, co stanowi przestępstwo skarbowe z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 61 § 1 k.k.s. wymierza mu karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych.

VI. Na mocy art. 40 § 1 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 k.k. kary wymierzone oskarżonemu w punktach I – V łączy i orzeka karę łączną 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych.

VII. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 853/14

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 18 września 2015 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony K. S. co najmniej od 2004 r. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w D., gmina S.. We wrześniu 2013 r. Urząd Skarbowy w L. wezwał go by w ramach kontroli skarbowej okazał do kontroli

m.in. podatkową księgę dochodów i rozchodów, rejestry dostaw VAT i dokumenty źródłowe zaewidencjonowane w rejestrach VAT. W wyniku kontroli skarbowej zakończonej w lutym 2014 r. ujawniono, iż oskarżony:

- 1) nie prowadził podatkowej księgi dochodów i rozchodów za lata 2009, 2010 i 2012,
- 2) nie prowadził rejestrów dla potrzeb podatku VAT,
- 3) nie składał deklaracji VAT-7 za okres 2009-2012 r.,
- 4) nie ewidencjował całości uzyskanych obrotów.

Dochody uzyskiwane przez oskarżonego zostały wyliczone na podstawie szacunkowych danych, okazało się, że oskarżony powinien uiścić zaległy podatek VAT w kwocie 13.613 zł. Ponadto księga przychodów i rozchodów była w 2011 r. prowadzona nierzetelnie przez oskarżonego. Oskarżony na dzień 25.09.2014 r. miał zaległość z tytułu podatku VAT na kwotę 58.294 zł, wraz z odsetkami była to kwota 105.588 zł.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k.314-315),
- wezwania (k.71-74),
- protokół kontroli (k.58-59),
- decyzja podatkowa (k.16-21),
- zestawienie zaległości (k.282).

Oskarżony podczas rozprawy oskarżony częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, złożył wyjaśnienia (k.314-315). Stwierdził, że kontrola skarbowa dotyczyła 5 lat, a zastrzeżenia dotyczyły tylko jednego roku. Zmieniał lokal i nie mógł przedstawić do kontroli wszystkich dokumentów. Przyznał, że miał zaległości podatkowe, nie znał ich aktualnej wartości. Nie chciał zawiesić działalności gospodarczej, mimo że nie przynosiła zysków, liczył na zmianę sytuacji finansowej.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w tej części, w której podał, że częściowo nie prowadził rejestrów podatkowych, gdyż znajduje to potwierdzenie w protokole kontroli (k.58-59) i decyzji podatkowej (k.16-21). Nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień oskarżonego, w której podał, że nieprawidłowości z jego strony dotyczyły tylko jednego roku i wynikały z przeprowadzki. Z protokołu kontroli (k.58-59) wynika, że nieprawidłowości dotyczyły lat 2009-2012. Oskarżony jako przedsiębiorca był zobowiązany do odpowiedniego przechowywania dokumentów niezbędnych do ewentualnej kontroli skarbowej, nie zwalniało go z tego obowiązku również to, że przeniósł siedzibę swej firmy.

Ponadto Urząd Skarbowy wydał prawomocną decyzję określającą wysokość należnego zobowiązania podatkowego i wykazała niezasadność zastrzeżeń oskarżonego odnośnie ustaleń przyjętych przez organ kontroli skarbowej (k.16-21).

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci: dokumentów wymienionych na k. 315 zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, poszczególne dokumenty były sporządzone obiektywnie i nie zachodzą wątpliwości odnośnie ich autentyczności. Uwzględniając powyższe, dokumenty te stały się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Ustalony stan faktyczny tworzy spójną, logiczną całość, poszczególne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia przestępstw skarbowych przypisanych oskarżonemu nie budzą wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony prowadził działalność gospodarczą, zajmował się sprzedażą artykułów alkoholowych. Jako przedsiębiorca był zobowiązany prowadzić księgę przychodów i rozchodów, podatkowe księgi przychodów i rozchodów oraz rejestr dla potrzeb podatku i usług, a także składać deklarację podatkową VAT-7.

W okresie od 26 marca 2009 r. do 26 stycznia 2013 r. (czyli ustawowego okresu złożenia deklaracji podatkowych VAT-7 za 2012 r.) oskarżony nie złożył deklaracji podatkowych VAT-7. Doprowadziło to do uszczuplenia należności za podatek od towarów i usług w kwocie 13.613 zł. Oskarżony działał w ramach jednego z góry powziętego zamiaru. Oznacza to, że jego czyn powinien być uznany za przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

W okresie 2009, 2010 i 2012 r. oskarżony nie prowadził rejestru dla potrzeb podatku od towarów i usług. Rejestr ten powinien być prowadzony w sposób ciągły i jeśli nie był prowadzony w 2009 r. to częściowe jego prowadzenie w 2011 r. nie oznacza, że w tym okresie był prowadzony właściwie.

Oskarżony uchylając się od prowadzenia rejestru podatkowego dopuścił się popełnienia przestępstwa skarbowego określonego w art. 60 § 1 k.k.s., popełnione w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 6 § 2 k.k.s.

W okresie od 1 lutego 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. oskarżony nie prowadził podatkowej księgi dochodów i rozchodów, stanowi to przestępstwo skarbowe określone w art. 60 § 1 k.k.s., popełnione w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 6 § 2 k.k.s.

Ponadto w okresie 2012 r. oskarżony nie prowadził podatkowej księgi dochodów i rozchodów, stanowi to przestępstwo skarbowe określone w art. 60 § 1 k.k.s., popełnione w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 6 § 2 k.k.s.

Prowadzona przez oskarżonego podatkowa księga dochodów i rozchodów za rok 2011 była nierzetelna, gdyż była prowadzona niezgodnie ze stanem niereczystym i nie mogła stanowić podstawą ustaleń faktycznych, co wynika z protokołu kontroli (k.58-59). Prowadzi to do uznania, że zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa skarbowego określonego w art. 61 § 1 k.k.s., popełnionego w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 6 § 2 k.k.s.

Oskarżyciel publiczny podczas rozprawy zaproponował, by uznać, że oskarżony uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu. Wniosek ten nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż przypisane oskarżonemu przestępstwa wynikały z tej samej sytuacji, gdy oskarżony nie prowadził rejestrów podatkowych i tylko odnośnie braku złożenia deklaracji podatkowych VAT-7 (punkt pierwszy aktu oskarżenia) doprowadził do narażenia na uszczuplenie należnego podatku. Stąd Sąd nie uznał tej modyfikacji za zasadną i nie przyjął, że oskarżony działał w ramach nadzwyczajnego obostrzenia kary określonego w art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.

Stopień społecznej szkodliwości czynów nie był mały, a zachowanie oskarżonego zasługuje na potępienie i dezaprobatę. Należy bowiem zwrócić uwagę, że oskarżony przez okres 4 lat nie prowadził właściwie rejestrów podatkowych, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku na kwotę ponad 7 – krotnej wartości minimalnego wynagrodzenia.

Stopień winy jest również znaczny, gdyż oskarżony działał umyślnie, z zamiarem uszczuplenia należności z tytułu podatku VAT i tym samym uzyskanie dla Spółki, której był jedynym wspólnikiem, kwoty 13.613 złotych.

Oskarżony ma prawie 57 lat, jest rozwodnikiem, zdobył wykształcenie średnie i zawód technika mechanika, ma na utrzymaniu chorą na epilepsję córkę w wieku 25 lat, prowadzi działalność gospodarczą, jak oświadczył nie uzyskuje z tego tytułu dochodów (oświadczenie z k.314), był raz karany (k.307).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości i ewentualnie konieczność naprawienia wyrządzonej szkody. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słuszych interesów innych osób oraz wskazywanie, że reguły prowadzenia działalności gospodarczej nakładają na płatników podatku obowiązki rzetelnego

ewidencjonowania dochodów i ustalenia wysokości podatku oraz w konsekwencji należnego rozliczania zobowiązań wobec Skarbu Państwa.

Biorąc pod uwagę powyżej omówione kryteria wymiaru kary Sąd uznał, że karami adekwatnymi, sprawiedliwymi i spełniającymi cele zapobiegawcze i wychowawcze powinny być kary grzywny, za poszczególne czyny Sąd uznał za sprawiedliwe wymierzenie kar:

- za czyn I – 30 stawek dziennych,
- za czyn II – 20 stawek dziennych,
- za czyn III – 20 stawek dziennych,
- za czyn IV – 20 stawek dziennych,
- za czyn V – 20 stawek dziennych,

Wysokość jednej stawki została określona przez ustawodawcę w art. 23 § 3 k.k.s. na nie niższą od 1/30 najniższego wynagrodzenia i nie wyższą niż 400 najniższych wynagrodzeń. Najniższe wynagrodzenie wynosi 1.750 złotych. Adekwatną do sytuacji majątkowej oskarżonego i jego sytuacji życiowej powinna być kwota 60 złotych jako wysokość jednej stawki dziennej.

Przypisane oskarżonemu czyny wynikały z tej samej sytuacji faktycznej, dotyczą prowadzonej działalności gospodarczej. Przy wymiarze kary łącznej zastosowano zatem zasadę znacznej absorpcji kar.

Propozycja oskarżyciela publicznego by orzec wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia działalności gospodarczej nie zyskała aprobaty Sądu. Należy zwrócić uwagę, że swoboda działalności gospodarczej jest zasadą i może być jedynie wyjątkowo ograniczana. Z akt sprawy wynika, że oskarżony niewłaściwie wywiązuje się z obowiązków płatnika, ale nie wykorzystuje działalności gospodarczej do popełniania przestępstw. Oskarżony powinien samodzielnie rozważyć czy powinien nadal prowadzić działalność gospodarczą w sytuacji, gdy nie przynosi to dochodów, a należyte prowadzenie rejestrów podatkowych wydaje się dla niego zbyt trudne.

Oskarżony nie ma stałych dochodów, na utrzymaniu ma chorą córkę, jego zaległości wobec Urzędu Skarbowego i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych są znaczne (por. k.282). Nie będzie mógł zatem zwrócić kosztów poniesionych na rozpoznanie sprawy, wobec czego Sąd zwolnił go z tego obowiązku i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.